

Mint Noé idejében...

Sebesült látomások
hozzák vissza Arcod.
Lázás készülődésben
a világ.
Színt játszik –
kívül bárányt,
belül farkast.

*

Könnyek
Sötét foltok a párnámon.
Éjszakáim fel-feltörő
búvópatakjai.
Ki tudja, honnan jövők?
Őseim sírnak, vagy őseimet sírom?
Lelkük maradványai bennem
már semmit nem mosnak tisztára.

*

Üledék hited
hiába kavarod,
semmit nem terem,
pokolbéli nász zutyulta hasznavehetetlenné.
De te még hiszed...
hiszed a hitedet.
Üres tekintettel néz rád
a szenteltvízzel sózott félelem...
Nyomai dermedt holt-tengeri sópelyhek –
Jézus hajának illata nélkül.

*

Ember nélküli tekintetek
jönnek-mennek,
szivárványhártyáikból kiveszett a Nap.
Hol járhattak?
Melyik szemétdomb tetején felejtették
a sugarat?
Vagy csak a világ Őrzőinek tudatalattija
szippantotta ki a színeket?
(Minden kérdésemben ott a
mi közöm hozzá?)
Mégis
jó lenne gyermekeink még tiszta lelkének
repterein helyet készíteni az angyaloknak...

*

Mint Noé idejében,
vakoké a világ,
bár az áradat már itt van,
tobzódásunk halaszthatatlanul
büntetendő...
Nincs már rá ima.
De vajon van-e hajóépítő?